

Visszavásárolnák a soha el nem adott vendégházakat Harmincmilliót adnak a halászházakért

A csongrádi önkormányzat visszavásárolná a vendégfogadásra használt belvárosi házait. A nyolc nádtetos vendégházért közel harmincmillió forintot fizetnének a jelenlegi tulajdonos megyei önkormányzatnak.

A csongrádi önkormányzat pályázati forrásból közel harmincmillió forintot fizetne nyolc, eddig bérelt belvárosi vendégházért, amiket egyébként soha senki nem adott el jelenlegi tulajdonosának, a megyei önkormányzatnak. Az érintett ingatlanokat a hetvenes években sajátította ki a magyar állam. Ezt követően a Szeged Tourist lett a kezelője a vendégfogadásra használt halászházaknak. A rendszerváltást követően az önkormányzati törvénynek megfelelően a megyéhez kerültek a vendégházak, néhány éve pedig bérlőjük, a csongrádi Idegenforgalmi Kft. hasznosítja őket.

Hogy feloldja a megörökölt helyzetet a csongrádi önkormányzat, pályázatot nyújtott be az ingatlanok megvásárlására és felújítására. A 120 millió forint összköltségű beruházáshoz csupán hatmillió forint önerőt kell biztosítani a városnak, ha nyer a pályamunka. A teljes összegből 26 milliót költenének a nyolc ingatlan megvásárlására, a vételárban ugyanis már korábban megégyeztek a felek. Mint megtudtuk, a fennmaradó részből 72 millió jutna a kerítés-, tető- és

járdajavításokra, a fűtés korszerűsítésre, valamint a többi modernizációs munkára, közel tizenötmillió forint pedig marketingre. A megújult vendégházak népszerűsítésére reklámkiadvány készülne, és augusztusban – a csongrádi napok keretében – nagy hírverést kapnának a házak.

Borul viszont az elképzelés, ha nem lesz eredményes a pályázat. A város költségvetésében ugyanis nincs akkora szabad keret, ami lehetővé tenné a 26 milliós vételi ügyletet. Utóbbi forgatókönyv esetén az önkormányzat abban érdekelt, hogy minél kevesebb pénzért jusson hozzá az ingatlanokhoz, ezért újabb egyeztetések következnek a felek között. Már csak azért is szükség lenne a vételár csökkentésére, mert az előkészítés alatt álló uniós támogatási tervek városrehabilitációs programjaiban már nem szerepel a kereskedelmi szálláshelyek bővítése, vagyis erre a célra már nem nyerhetne pénzt Csongrád azzal a pályázattal, amit a belvárosi kórház visszaállítására és idegenforgalmi hasznosítására dolgoztak ki évekkkel ezelőtt.

B. D.

Kétezer-ötszázról hetvenezerig válogattunk a szegedi kínálatból

Kabátok szezonja és fazonja

Fotó: Karnok Csaba

A válogatás – művészet

Dominakabát, Metál Lady-dzseki, és prém/szőr minden mennyiségben. A szegedi kabátkínálatot térképeztük fel, és találtunk megoldást azoknak is, akik politikai meggyőződésüket magukon hirdetik.

Éjszakánként fagyott, hó is hullott az elmúlt napokban, ezért aki eddig a Mikulástól várta, vagy a decemberi fizetésig halogatni akarta a télikabát-vásárlást, kénytelen volt újr gondolni terveit. A szegedi választékot mi is feltérképeztük. Vadászterületül a klasszikus útvonalat – nagyáruház, Kárász utca, pláza – választottuk. Nem érdemes tagadni: az extrémeket kerestük.

A kínálatban indítottunk, ahol mindjárt egy metálfényű lila műanyag csoda keltette fel az érdeklődésünket. A kabát olcsó (5800 forint), viszont vékony is, így hidegben alkalmatlan. Mégis talán azoknak ajánlanánk, akik nem fázósak, de szeretnék azt a látszatot kelteni. A hosszú kabát ugyanis – legalábbis messziről – melegnek tűnt.

Egy másik hasonló üzletben határozatlanok számára találtunk remek darabot. A

katonai szabású barna kabátban minden volt: rózsaszín, zöld és lila virágok, néhány gomb, cipzár és némi prém. Külön-külön is sok, együtt borzalmas. A szőr egyébként majdnem minden üzlet szinte minden darabján kötelező kellék. Például azon a rikító narancssárga dzsekin, amelyet rókaszőröstül 55 ezer forintért kínáltak. De kinek? – kérdeztem kollégámat, aki így válaszolt: a kérdés jogos. Talán ravasz fideszeseknek (pirosban ravasz szocialistáknak).

A következő üzlet feltehetően dominák számára kínálta árúkeszletét. A fehér tábornokkabátok között bukkantunk egyes számú kedvencünkre, egy elől bőrbetétes, szegecses – természetesen prémes – kabátra. Érdeklődésünkre az eladó kimérten közölte: az ára 70 ezer forint. (Pontosabban azt mondta: ami előttem van, az 70 ezer forint).

A szomszédos bolt dolgozója az előző ellentéte volt: kedves, talán túlságosan is. Lebeszélte a csillogó szállal átszőtt vékony dzseki fogdosásáról, és feladott rám egy fehér velűrt. Nem volt rossz, csak vékony. Az ára 16 ezer. A plázában még jórészt a dzsekkik hódítá-

nak, volt hosszú, rövid, szőrös (főleg), szőrtelen (alig). Semmi különös, viszont már 2500 forinttól kapható. Ennél jóval drágább, majdnem hatvenezer forint az a szürke hosszú darab, melyet a csuklónál is szürke prém borított.

Már majdnem azt hittük, hogy a dominabolt kabátja kapja a legerősebb címet, amikor felfedeztünk egy hasonló stílusút, de olyat, amit még maga Metál Lady sem vett volna fel. A szórdzsekit 10 centiméterenként szegecses bőrcsík, bónuszként hatalmas bőrvív díszítette. Viszont legalább a nyaka – és csak az – nem volt szőrös. Mindez majdnem 13 ezer forintért. Ugyanitt azonban találtunk konszolidált, csinos feketét is.

G. ZS.

DIALÓGUS

Kabátmustra közben hallottunk egy remek párbeszédet:

- Milyen ez a kabát?
- Olyan hóka.
- Mi az a hóka?
- Olyan, mint a fóká, csak más.

Ma megyei tulajdonúak a csongrádi vendégházak Fotó: Biró Dániel

A vásárhelyi Hódgépénél egykoron több ezren dolgoztak

Az ágyúalkatrésztől a szocialista Puliig

Fénykorában, a hetvenes-nyolcvanas években megyszerte több ezer alkalmazottja volt a Hódgépnek. A vásárhelyi üzemből 1964-ben vették fel lakatosnak Havránek Ferencet, akinek 1989-ben mondták fel. A cégnél gyártottak többek között zöldborsókombájnt, ágyúalkatrészeket, valamint a franciáknál igen népszerű kisautót, a Pulit. A Hódgép 1994-95-ben végleg megszűnt.

– A vásárhelyi Erzsébeti úton ásták 1964 körül a dízelüzem alapját, amikor egy orosz katonai csontvázára bukkantak – emlékezett vissza egykori munkahelyén, a Hódgépénél eltöltött huszonöt esztendő egyik érdekes momentumára Havránek Ferenc.

A munkáspárti városatya 19 évesen került lakatosként a gyárba. Akkoriban nem óráberben dolgoztak, hanem darabszámba fizettek. Havránek Ferencnek 7-8 forint volt a darabjára. A huszonöt év alatt számos részlegben dolgozott, s egyre feljebb került a ranglétrán, egészen az osztályvezetői posztig, valamint tagja lett az igazgatótanácsnak is.

– Mivel az én és a vezérigazgató privatizációs elképzelése különböző volt egymástól, 1989-ben kirúgtak. Érdekes, a cégnél rajtam próbálták ki először azt a törvényt, amely

szerint indoklás nélkül fel lehet mondani bárkinek – folytatta Havránek.

A nagy műlra visszatekintő, s több ezer alkalmazottnak biztos keresetet nyújtó cég 1994-95-ben szűnt meg. A Hódgép az ötvenes évek elején alapították, a Kalmár-féle rostagyár helyén. A két vásárhelyi telephelyen összesen 1300 fő dolgozott, de a makói, dorozsmai, sándorfalvi, deszki és székutasi gyárakéval együtt több ezer volt a munkások száma.

Számos terméket állítottak el a Hódgépénél. A zöldborsókombájunk például igen kelendő volt, hi-

szén Európában rajtuk kívül csak a belgák és az angolok készítettek hasonlókat. Ráadásul a szigetországiak komoly konkurenciának tartották a vásárhelyieket.

Ezen kívül gyártottak még fegyveralkatrészeket: az ágyú járó része arab exportra ment, valamint a nagy utasszállító repülőek vontatására alkalmas járművek közül még több szolgál Ferihegyen most is, illetve egykoron Kanadába is került belőlük.

A magyar autógyártás felélesztésére tett próbálkozás is a Hódgépnek köszönhető. A kilencvenes évek elején kezdtek el francia meg-

rendelésre a városi kisautó, a Puli gyártását. Tápai Zoltán autószerelő végezte többek között rajtuk a garanciális javításokat.

– Egy hónapig voltam Toulouse-ban, mert én fogadtam a Vásárhelyről érkező Pulikat. A kiskocsi legnagyobb hibája az volt, hogy beázott. Ezért a francia importőr beült az autóba, én meg slaggal locsoltam, hogy lássa, hol folyik be a víz. Ezt megjelölte, én meg kijavítottam – emlékezett vissza Tápai Zoltán.

A kétszemélyes, 350 kilónál kevesebbet nyomó, előbb egyhengeres dízelmotorral felszerelt, majd elektromossá alakított jármű nemzetközivé vált. A fékei és kormányja ugyanis a kis Polskiból származott, hátsó lámpái az Ikarusból, a fékcsövei a Skodából, a motorja előbb japán, majd olasz lett, de akadt benne francia alkatrész is.

A vásárhelyi autószerelő szerint a dízelesből mintegy ezer darab, az elektromosból pedig ennél egy kicsivel több készült. A Puli gyártásával 1997 körül állhattak le. Ugyanis hazánkban nem volt rá fizetőképes kereslet, hiszen az akkori 1 millió forint fölötti ára túl drágává tette, a franciáknál pedig azért nem tudott tovább teret hódítani, mert nem követték a vásárhelyi mérnökök a megrendelők igényeit.

KORMOS TAMÁS

A Puli ma már múzeumi tárgy. Havránek Ferencet (balról) Madácsy Tamás kalauzolja az Emlékpontban Fotó: Tésik Attila

A Tisza Lajos körútról a kórházba

Összevonták az urológiát

Megszűnt a szegedi rendelőintézetben az urológia, a betegeket a kórház vette át. A két szakrendelés összevonását elsősorban az ésszerűség indokolta, hiszen egy kivételével a Tisza Lajos körúton is a kórház szakemberei dolgoztak.

Nem fogadnak már urológiai betegeket a szegedi rendelőintézetben, megszűntették ugyanis az ottani szakrendelést. A betegeket a Szegedi Városi Oktató Kórház vette át, az erről szóló megállapodást ma írja alá a két intézményvezető. A döntés hátterében az ésszerűbb működtetés áll: ezentúl ugyanazok a szakemberek nem kettő, hanem csupán egy helyen rendelkeznek majd.

– Egyetlen urológusa volt csupán a rendelőintézetnek, minden más orvos a kórházból jött át hozzánk rendelni – mondta el Tólosi László, a rendelőintézet főigazgatója. A mi szakemberünk ráadásul most bizonytalan ideig nem dolgozik, így logikusnak tűnt, hogy a két szakrendelést összevonjuk.

A kórházban nem kellett emiatt semmiféle bővítést vagy változtatást végrehajtani: a rendelőintézetből átkerülő betegeket ugyanazon az ambulancián fogadják, ahol eddig a sajátjaikat. – Eddig az volt a gyakorlat, hogy az urológusok délután itt műtöttek és rendeltek, szabad idejükben, délutánként pedig a Tisza Lajos körúton. Mostantól viszont a délutáni rendeléseket is itt tudják végezni – mondta Pajor László főigazgató.

Bár a rendelőintézetbe érkező betegeket már két hete a kórházba irányítják, a szakrendelések összevonása csak ma válik hivatalossá, a szerződés aláírásával. Szükség volt ugyanis arra, hogy ne csak a betegeket, hanem az ellátásért járó pénzt, valamint a megnövekvő forgalomhoz szükséges pluszidőt is megkapja a kórház a szakrendelőtől. Ennek hivatalos ügyintézése pedig több időt vett igénybe, mint a változásról szóló tájékoztatók kihelyezése.

T. K.